

Armatolii

Cine-au îndrăgii străinii
Mânca-i-ar inima cîinii.

M. Eminescu

Foaie săptămânală de luptă armânească

Redactor responsabil: Ion Zeana

FONDATORI:

IANCU CARANICA
CONSTANTIN PAPANACE

Redacția și Administrația

CALEA RAHOVEI No. 29 — TELEFON 3 79.61

ABONAMENTE:

Particulari 250 lei pe an
Stud. și coloniști 100 „ „ „

MANIFESTUL LUI IANCU CARANICA DIN 1930

In toate timpurile și pentru toate popoarele, tineretul a însemnat fermentul de reacțiune și de progres continuu.

Prin structura lui sufletească, prin temperamentul său deosebit, condus de preocupări pur idealiste, tineretul a fost avangarda tuturor mișcărilor de rededeșteptare a națiunilor oprite și amorfite.

Deceea, este firesc ca, în momentele grele prin care trece poporul Macedo-Român, — da! există un popor Macedo-Român! — strigătul de alarmă să pornească tot dela tineret, iar speranțele de salvare în acest tineret să fie puse.

Și când zic tineret, înțeleg nu numai studențimea universitară, ci întreaga pleiadă de tineri respirați fie dealungul Peninsulei Balcanice, fie prin satele Dobroge.

Sau scurs aproape două decenii dela izbucnirea războiului Balcanic — ca să nu vorbim decât de vremurile trăite de noi — și în tot acest interval, poporul nostru a îndurat cele mai cumplite chinuri morale, cele mai neînchipuite umiliri, fără ca de unde-va să i se fi întins o mână ocrotitoare de frate.

Astfel, un popor care a putut înfrunta veacurile, ducând lupte cu adeărat omerice, pentru a-și păstra neatinată comoara strămoșească, limba și tradiția, a trebuit să cadă pradă călăilor săi, după un secol de viață națională și sub ochii României Mari.

Rând pe rând li s-au închis școlile și lăcașurile de închinăciune, au fost opriți de a mai vorbi în limba străbunilor lor, li s-au schimbat cu forța numele de familie, au fost goniti de pe meleagurile ce le-au stăpânit timp de un mileniu și nimeni, absolut nimeni dintre cei cari aveau datoria de a le sări în ajutor nu s'a urnit din loc.

Iar când, alungați și bârțuiți din toate părțile au venit, parte din ei, ca să-și găsească refugiu în Tara lor Mămă, au fost asvârliți ca niște netrebuni în gheena Cadrilaterului și lăsați pradă hoardelor asasinale ale lui Asparuch.

SĂRMAN POPOR! BIATA MEA NAȚIE! CU CE AI PĂCĂTUIT CA SĂ INDURI ATATEA SUFERINȚI ȘI ATATEA UMILIRI PÂNĂ ȘI ÎN TARA TA PROPRIE!

Unde sunt fiii tăi spirituali pentru cari ai pătimit timp de un secol, unde este Tara — căreia te-ai jertfit cu atâtea abnegații! Unde? Unde?

LA OSPĂȚ!

Da scumpli mei frați! Ei se ospătească, dansând hora desmățului, pe ruinele eroicului nostru popor care se duce!

Iar noi? Noi cei tineri, cu sufletele neprihănite, noi ce facem? Putea vom sta nepăsători în fața agoniei poporului nostru? Lăsa-vom să dispară sacra moștenire a strămoșilor noștri, durată cu atâtea jertfe și udată cu atâtea sânge, fără ca să nu fim învinuiți de lășitate?

NU! NU! Aceasta nu se va întâmpla niciodată. Vlăstarele eroilor din Pind și Gramoste vor găsi destule resurse sufletești moștenite dela strămoșii lor neînfricați, pentru ca să reacționeze cu hotărâre și demnitate.

Ni-o cere aceasta un întreg popor oprimat, ni-o impune datoria noastră de tineri idealști, desbrăcați de haina interesului personal, onoarea noastră este în joc.

La luptă, deci, frații mei! Luptă tinerească independentă, luptă în spiritul tradiției, luptă pe viață și pe moarte, ca să ne salvăm dela pieire neamul.

Să nu ne dăm în lături, până când nu vom învinge. Chiar de va fi ca să cădem cu toții în luptă, este preferabilă moartea cu demnitate decât o viață plină de lășitate.

CU DUMNEZEU, ÎNALTE.

IANCU CARANICA

Un erou al noi generații

Din lungul șirag de eroizări porniți pe drumul de biruință a regăsim neamului nostru, se desprinde cu caracteristică autură — figura de luptător neînfricat, plină de vânt și abnegație a lui IANCU CARANICA, Constant al Bunei Vestiri și inspirat colaborator al Căpitănelui.

Temperament de revoluționar înăscut, gata oricând să încruceșeze spațiul oricărui ar fi îndrăznit să atingă linia credinței sale, să nu crucească nici un sacrificiu, nici nimeni, când se pune chestiunea apărării drepturii și demnității românești: Iancu Caranica este simbolul de erou al noii generații.

Intr-un permanent neam-păr launtric, el caracteriza sbucimul unui neam care, smuls din drepturile sale și exploatat de forțele de cucerire, se ceartă de clocoi străini, și poate găsi astămpăr până când jugul acelora ce l-au robii și-l împiedică, nu va fi scuturat.

Cu sensibilitatea lui fotografică, înregistra toate loviturile pe cari marea dușmană le înflecta în umbră pentru a nimici „căderea”, iar inteligența lui vie — în continuă înflăcărare — se frământa pentru găsirea drumului celui mai bun pentru dezbucarea diabolicilor lanuri ale dușmanului.

„Noi, cari am trăit cu el, știm, am cunoscut și suferim, îl va vedea mereu în mijlocul tumultului, acționând deschis și fără să se preocupe decât de biruința ideii careea i se dăduse.

Din Macedonia înstrăinată, unde, ca elevi, ne abăteam cu firavele noastre puteri tinerești pentru menținerea sentimentului național, în contra valului de persecuție a autohtonilor grecești și până la marea mobilizare a Căpitănelui, pentru nașterea românismului de pretutindeni; — în toate luptele — el a fost soldatul devotat, fără frică și cu inițiative proprii, de multe ori salvatoare.

În 1933, când coaliția războiului folosind pe un „venetic” ajuns conducător al destinului românesc, a încercat să frângă marele spre biruință al Legiunii, virtuțile sale de luptător revoluționar neînfricat au răbuznit și lăsa încredere supremă, împreună cu ceilalți doi frați Nicadoni, au înălțat pe acela care, a vrut să fie stăvilă în drumul de mântuire al neamului.

Stolcismul și bărbăția cu care a îndurat toate suferințele venite după această mare eliberare și seninătatea cu care a primit moartea, servită pentru cei ce l-au cunoscut și pentru cei ce vor veni, pildă de eroism, de jertfă; iar linia vieții sale de luptător, va fi luminător de drumuri noi până la suprema biruință.

STERIE DULIU

Scrisoare către camarazii morți PENTRU BIRUINȚA LEGIONARA

Vă scriu cu sânge, nu cu cerneală, așa cum se îmbulțesc să scrie astăzi, în ziua biruinței legionare, pentru care voi v-ați jertfit cu seninătate de martiri, atâtea împotrivitori ai scrisului românesc. Și vă spun, dragi camarazi, că acești scribi odioși și pigmei nemernici, cari, până ieri vă gratificau cu epitele de „rătăciți” și „rădători de Tară”, azi arborează fastuos zămbetul cast al inocenței și cad în extaz la căpătâiul jertfelor voastre pentru care nu zădăresc suficient elogi în laboratoriu înfict al peridelor lor materii cenușii. Canalia, această reptilă care populează pădurea cu fiare sălbatice, pândindu-ne din scorburi și văgăuni marșul nostru aspru și împetuos pe căile destinului românesc, ca să se salveze de cutremurul amenințător și de potopul ce-l urmează, maimuțărind atitudinile sau reținându-se cu sârg și înscusnă în corabia Legiunii, ca într-o nouă arcă a lui Noe... Secătura, cu sufletul pustit de vicii și cu apocăpturi ancestrale de bestie, scormonește mormintele voastre sfinte, presărate fără cruci pe înălțuri înșăgerate al Tării și, ca o hienă, vădovează subit memoria, până ieri necetălită sub blestemul uitării oficiale, ospătându-se până la ghiluiala patriotică cu sângele și carnea voastră împănată cu gloante ucigăse...

Voi ați murit senini și împăcați, mistuiți de flacăra incandescentă a unei credințe transfiguratoare și, în sfârșit, voastră puritate nepă-mănteană, nu v-ați fi putut închipui vreodată că veți fi mistuiți și morți de mandibulele vorace ale necrofitorilor travestiti, printr-o absurdă logică, în hipele cu chipul inocent.

E grotesc, înspăimântător de grotesc, să vezi cum canalia se dă în spectacol, delirând de entuziasm și lesinând de admirație în fața jertfelor voastre sfinte pentru Neam și Legiune.

Fără omenie, fără neam, fără patrie și fără Dumnezeu, dominată de o ură demonică față de aceste noțiuni sacre pentru noi, robă material și instinctelor primare de cavernă, canalia are totuși o lăcătare perversă: aceea de a se adapta mimetic la mediul, ca un camelon. Căci dispune, în această privință, de o extremă de nuanțată gamă cromatică, cu care încearcă să se salveze dela pieire și să eludeze legea implacabilă a morții. Ieri, trușă și agresivă, ocrotită de legi speciale și de un întreg aparat de stat, cu puteri discreționare, cerea împuscarea voastră și exulta de bucurie în fața tăbăcelor cu înscrisuri de „Trădători”, sărbătorindu-și succesul în orgii monstruoase cu șampanie și cocote. Azi, cu un provocator și bestial cinism, încearcă să tragă peste fața prăpăstioasă de hădă a conștiinței pătate cu sânge tânăr și nevinovat, flamura verde — simbolul nădejilor primăverice ale unui Neam crucificat, care a pipăit înfiorător de dramatic, abisul ameliilor al suferințelor inumane, dar purificatoare...

Voi ați crezut nemărginit în steaua destinului legionar al acestui Neam și v-ați dăruit cu pasiune frenetică de iluminat unui ideal care rezuma patetic într-ansul, în millocul unei lumi putrede conduse de morala inconsecvenței și a lășității, un sens de existență, unic și exclusiv. Voi n'ați cunoscut nici lășitatea, nici dezertarea, nici trădarea în fața primejdțiilor, care vă scoateau în cale zăna rece a morții, cu care vă logodiseră-ți într'un sacru și nestrăbuit legământ. Cu ochii încărcati de viziunea grandioasă și seducătoare a unui destin românesc maior, ați despicat ca o dără de foc beznă de ocnă în care orbăcia Neamul românesc.

Cum putea înțelege canalia fiorul unic al acestui mesianism românesc scrutat de îngeri și strălucit de Arhangheli, în închisorile și lăcătările inumanelor noastre palatii? Sinteză oribilă de vid spiritual și abieci camelonism, fără conștiință morală, istorică și națională, canalia, opacă și mioapă, nu reține decât aspectul exterior, aparenta unui fenomen cutremurător pe care își închisese, în înfămurata ei nerozie, că-l va putea bagateliza cu o mască nouă, în dosul căreia încearcă astăzi să-și tălmăcească cu grăbi aceași monedă calpă a sufletului, pentru a se pune la adăpost de teribilele sancțiuni ce i se pregătesc.

De aceea parodiază totul și în privă: idei, concepții, doctrine, aspecte.

Măna ei sacrilege nu cruță nimic, nu lasă nepângărit niciun altar, — niciun mormânt neprolanat.

Pe muchea celor mai dramatice olpe istoria continuă cu o disperată abilitate să-și joace farsa sinistă și trivială, narcotizându-și, poate teama de răspunderile cumplite cu iluzia că jocul ei fals și imbecil ne-ar putea adormi cumva, până la urmă vigilenta. Nu. Se înseală amarnic. „Legionarii nu sunt nici proști, nici de vânzare” — răsună de dincolo de mormânt glasul profetice al Căpitănelui. Iar prin vămile văzduhului un tunet își uraleasurător urgia dreptății românești ce va să vie: „Se apropie stăpânirea strigolilor cumplită!”

Dormiți liniștiți, dragi camarazi!

Noi stăm de veghe în porțile destinului legionar.

Și fulgere avem în mână.

ION ZEANA

